

Til § 18.

Handelsministeriet henstiller, at forslaget udgår.

Danmarks sparekasseforening har udtalt, at man intet har at indvende mod lovforslaget.

Til § 19.

Handelsministeriet henstiller, at forslaget udgår.

Assurandør-societetet har udtalt, at man ikke har bemærkninger at gøre til lovforslaget.

Til § 23.

Efter det oprindelige forslag til ændring af lærlingeloven var den i forslaget til straffelovens § 78, stk. 3, givne regel om domstolsprøvelse ikke gjort anvendelig på retten til at oplære og antage lærlinge. Som det er anført, bl. a. i den af provinshandelskammeret afgivne erklæring, er dette ikke konsekvent, og forslaget omfatter nu en henvisning til straffelovens § 78, stk. 3. Det bemærkes, at den ved lærlingelovens § 1 til politiet henlagte virksomhed som kontraktgodkendende myndighed nu i praksis udøves af de stedlige arbejdsanvisningskontorer, og at der efter lovens § 21 er adgang til at påklage nægtelse af at godkende en kontrakt til socialministeriet. Det foreliggende forslag vil medføre, at såfremt socialministeriet af den omhandlede grund nægter at godkende en lærekontrakt, kan spørgsmålet indbringes for landsretten.

Grosserer-societetets komité har betegnet forslaget til affattelse af lærlingelovens § 2, stk. 1, nr. 2, som særdeles uheldigt og til støtte herfor anført, at oplæring af unge mennesker kun bør overlades til „personer, om hvis moralske kvalifikationer der ikke på forhånd kan rejses nogen indvending“. Tilsvarende betænkeligheder er udtrykt af De samvirkende købmandsforeninger og De danske handelsforeningers fællesorganisation, af Håndværkets fællesrepræsentation, Det faglige fællesudvalg for kontorlærlinge og af Dansk handels- og kontor-medhjælperforbund.

Justitsministeriet anser det vedblivende for ubetænkeligt at indføre samme regel som med hensyn til offentlige autorisationer. De nu foreslåede regler om afgørelsesmåden, efter hvilke både socialministeriet og landsretterne får indseende med praksis, vil efter justitsministeriets skøn være tilstrækkelige til at sikre, at der ved den enkelte afgørelse sker en nøje prøvelse af de grunde, som taler imod at overlade unge menneskers oplæring til en straffet person. Såvel sæde-

ligheds- som berigelsesforbrydelser vil her kunne tages i betragtning, når der skønnes at være nærliggende fare for misbrug.

Til § 24.

Centralforeningen af hotelværtforeninger og restauratørforeninger i Danmark har i en erklæring udtalt, at man ingen bemærkninger har at fremsætte til justitsministeriets forslag.

Handelsministeriet har udtalt, at det må anses for „betænkeligt at slette bestemmelserne i beværterlovens § 2, stk. 1, nr. 5—8, der er en vis rettesnor for de bevilgende myndigheder“.

Justitsministeriet anser det fortsat for ubetænkeligt at nøjes med reglen i § 2, stk. 1, nr. 9, der efter sin vide formulering vil indeholde den fornødne hjemmel til at nægte adkomst i alle tilfælde, hvor der er grund til at imødegå en fare for misbrug. Dette gælder også gæstgiveradkomst i byerne, der ikke gives ved bevilling men ved næringsbrev, idet beværterlovens regel i § 16 om udstedelse af sådant næringsbrev henviser til betingelserne i lovens § 2, hvis stk. 1, nr. 9, derfor vil være anvendelig i samme omfang som ved anden beværter- og gæstgivernæring.

Til § 25.

Medens efter det tidligere forslag godkendelse som kørelærer var betinget af, at den pågældende ikke „i de sidste 5 år har gjort sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af lovgivningen om motor-køretøjer eller af færdselsloven og ej heller iøvrigt har udvist et forhold, der omfattes af straffelovens § 78, stk. 2“, er efter den foretagne ændring ad motorlovsbekendtgørelsens § 22, stk. 5 b, kun den sidstnævnte betingelse for godkendelse opretholdt. De udgæede ord må anses for overflødige og kunne måske medføre uberettiget modsætningsslutning med hensyn til betingelserne for frakendelse af retten til at drive virksomhed som kørelærer.

Til § 26.

I en om forslaget afgivet erklæring har Sagførerrådet for såvidt angår retsplejelovens § 119 sluttet sig til straffelovskommissionens standpunkt, hvorefter kravet om „en retskaffen vandel“ fortsat skulle være gældende for den, som ønsker at opnå beskikkelse som sagfører. Med hensyn til § 137 slutter rådet sig til straffelovskommissionens flertal, der foreslog at bevare adgangen til at frakende en sagfører beskikkelsen ved dom for